

Què en penses, de les adaptacions infantils i

Les adaptacions de clàssics em semblen bé si són fetes per un escriptor i el resultat és una obra literària per ella mateixa. Un altre tema és l'espectacular boom quixotesco d'enguany, que certifica el decadent provincianisme sense aparent retorn en què ha caigut la vida catalana en els últims anys. L'any 1990 va ser el cinquè centenari de l'edició del *Tirant lo blanc* i jo no recordo que es produís res de semblant. Oi? Deplorable! Adéu, Catalunya!

Miquel Desclot. Escriptor

La primera resposta que em ve al cap a aquesta pregunta és que es tracta d'una pregunta-trampa. Tanmateix, sóc una de les editores que ha caigut en la temptació, així que n'exposaré els arguments a favor. I és que aquesta experiència ha estat per a mi molt gratificant. He sentit que, **partint del màxim respecte per un original, hem estat capaços d'«explicar» aquesta història a milers de nens i nenes menors de deu anys que, d'altra banda, no l'haurien coneguda.** Sé que hem semblat el desig de llegir aquesta novel·la en la seva versió íntegra. I ha estat una tasca d'equip (Rosa Navarro, Francesc Rovira, Joaquim Monclús...).

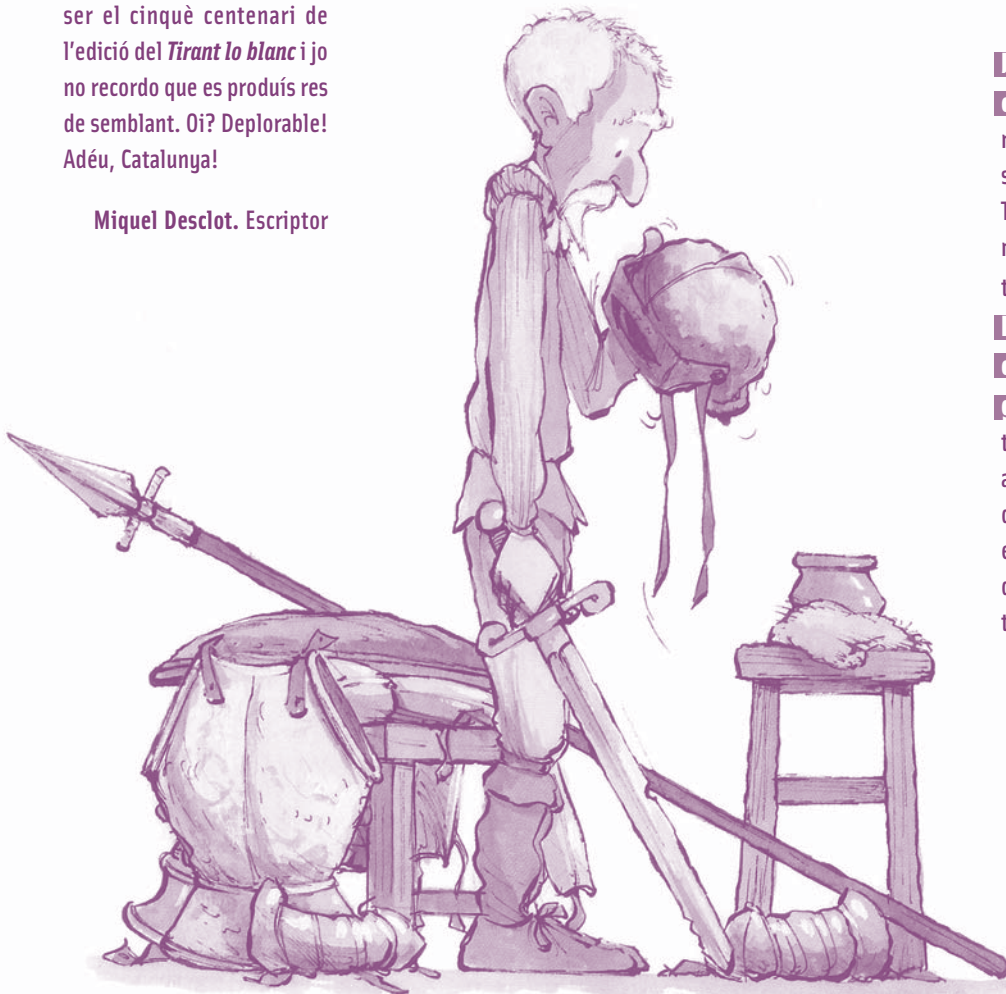
I què en penso? Doncs que és un luxe gairebé màgic **haver tingut l'oportunitat de crear una obra il·lustrada per a infants d'una màxima qualitat en la seva edició, amb la matèria primera de la millor narrativa com a font d'inspiració;** i que no haver aprofitat aquesta oportunitat hauria estat un pecat per a qualsevol editor que senti a les venes la seva professió. I si algú s'ha equivocat, si han nascut també «males» adaptacions, queden compensades pel risc de provar-ho de cor i pels encerts que s'han aconseguit.

Reina Duarte. Directora de Publicacions Grup EDEBÉ

Les adaptacions d'El Quixot són una bona manera d'apropar als infants un clàssic que tothom té present, encara que no se l'hagi llegit. El personatge de Cervantes s'ha passejat per les pantalles, per teatres... També admet, doncs, versions infantils, més o menys il·lustrades, més o menys completes. De tota manera, **crec que la lectura de l'adaptació ha d'anar acompanyada del coneixement de l'existència del text original.** Aniria bé mostrar-los alguna edició del text complet, fins i tot intentar llegir-los-en algun capítol perquè s'adonin de la complexitat de l'obra. Amb el pas dels anys, potser arribarà el moment en què aquests lectors i lectores d'adaptacions seran capaços d'afrontar en solitari la lectura d'*El Quixot*, sense «mediadors».

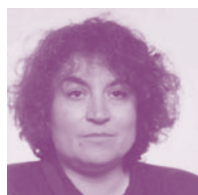
M. Dolors García. Mestra

juvenils d'El Quixot?

El Quixot no és un llibre per a infants. Dit això, qualsevol adaptació d'una gran obra literària esdevé una altra cosa molt diferent de l'obra original. Per tant, cal valorar aquesta adaptació com el que és... un satèl·lit que pot tenir o no qualitats estètiques i literàries pròpies.

Montse Ginesta. Il·lustradora

Crec que extreure l'essència de les millors obres literàries de tot el món per posar-la a l'abast dels infants i joves a través d'una adaptació —en català en tenim de molt ben fetes—, pot ser una bona manera d'incitar-los a conèixer-les més endavant. Però sobretot per

introduir-los dins el món de la cultura

universal. Perquè, si bé és cert que una adaptació no és l'obra, crec que ningú no serà capaç de fer passar gat per llebre i no posarà una adaptació a mans dels nois i noies sense explicar-los prèviament sobre quin text s'ha treballat, ni sense parlar de l'autor, de la seva època, de l'estil, etc. I, si és a l'escola, sense que el mestre en llegeixi un capítol, un fragment..., segons l'edat dels oients. Una altra cosa és que de cop i volta ens trobem, com ara amb *El Quixot*, davant d'una allau de textos que, a parer meu, més que introduir desorienta.

Rosa Mut. Bibliotecària

Si la literatura és art, no és millor anar a l'original?

Entenc que, davant l'allau d'*El Quixot* que estem patint, les adaptacions per a infants són una bona eina per fer-los entrar en el món d'aquest personatge. Amb una mica de sort, el farem simpàtic i els marxarà la por de llegir-lo sencer quan siguin més grans.

Però als joves cal que els ho retallem tot tant? Si es tracta d'apreciar una bona obra, potser val més que en llegeixin algunes parts de l'original que no pas un refregit de l'argument o un llibre que només en contingui alguns capítols triats.

Deixem-los tenir El Quixot sencer a les mans! Que en llegeixin el que vulguin! I si ara no els ve de gust fer-ho, ja en tindran temps passat el centenari.

Veri Pena. Llibretera

Crec que l'Any del Quixot, a Catalunya, s'ha sobredimensionat. Però donada la provincianització de casa nostra, potser no ens ha d'estranyar... Pel que fa a les adaptacions infantils i juvenils de la novel·la de Cervantes (almenys en català), això no ha estat una excepció. Amb tot, l'excés no exclou necessàriament que hagin aparegut algunes propostes editorials excel·lents. Però, des del meu punt de vista, **no hauriem de tractar el clàssic espanyol —tot i el seu abast universal fora de dubte— com si es tractés d'un clàssic català. És la pròpia tradició la que caldria reivindicar, tant en el camp de la literatura en general com en el del teatre en particular.**

Mitos Stampa. Escriptor i editor